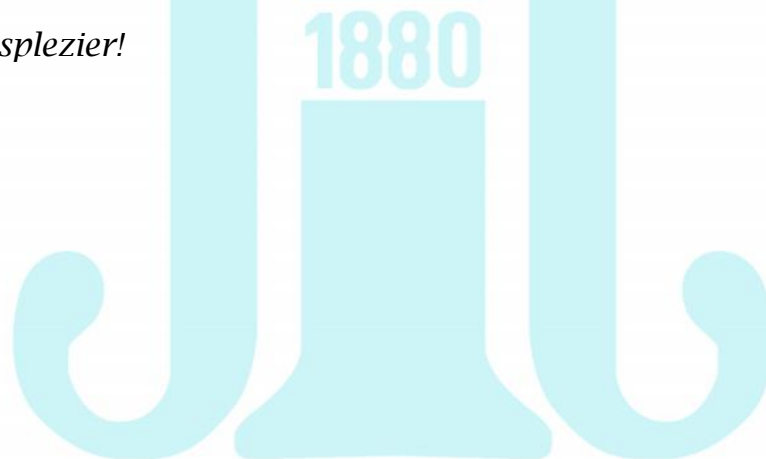

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EXPEDITIE ANTARCTICA

Een toneelspel

door

Greg Houwer

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2015

Nr.3264

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EXPEDITIE ANTARCTICA* op te voeren moet de naam van auteur *GREG HOUWER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2015/0220/012
ISBN 978-90-385-13409

© 2015 Toneelfonds J. Janssens/Greg Houwer
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

I.

(Schemerig licht. Vooraan op scène twee personen met zwart-witte skibrillen, zwarte mutsen en dikke skipakken, vooraan wit, achteraan zwart — suggestie van pinguïn. Achteraan op de scène een televisie met een sneeuwbeeld.)

(Veel ruis en gekraak. Het geluid van stormachtige winden.)

STEM : Expedition Antarctica.

SOS.

Repeat: SOS.

One crew lost.

Repeat: one crew lost.

SOS.

(Vage pinguïngeluiden op de achtergrond.)

STEM : *(als in een reclameboodschap. Antarctica! Continent van bergen, ijs, gletsjers, ondergrondse meren, sneeuw en wind. Twee teams die elkaar bekampen aan de witte rand van de planeet. Onmenselijke omstandigheden. Kosmische temperaturen. Twee teams van telkens één man en één vrouw die om ter snelst de geheime Poolbasis moeten bereiken. Titanische stormen. Helse winden. Twee teams in het aanschijn van de dood. Volg hen nu iedere week in Expeditie Antarctica!*

(Vage pinguïngeluiden houden op. – Veel geruis en gekraak)

STEM : Expedition Antarctica.

SOS

One woman and one man lost.

SOS.

Repeat: SOS.

(Het geluid van de stormachtige winden stopt.)

(Hel wit licht.)

MAN : Hoorde je dat?

VROUW : Wat?

(stilte)

MAN : Dat.

VROUW : Nee. Niets gehoord. Wat hoorde je dan?

MAN : Jawel. Luister.

VROUW : Ik hoor niets.

MAN : Alsof we in een studio zitten.

VROUW : Ik hoor alleen maar stilte.

MAN : Ja, maar voel je niets bijzonder aan die stilte? Voel je de stilte niet trillen in de lucht? Sssttt!

(Man en Vrouw turen om zich heen, waarbij ze af en toe aandachtig in de richting van het publiek kijken, alsof ze vermoeden dat er daar ergens toeschouwers zitten. Man beweegt zwaar en traag.)

Camera's zoemen of ratelen niet. Ze maken geen geluid. Maar je voelt wel hoe ze de ruimte een andere dimensie geven. Hoe ze de lucht als een tweede huid om je heen plooiën — een zwaar astronautenpak waarin je stuntelig en onbeholpen voortbeweegt en waardoor je nog slechts in vaag contact staat met jezelf. Je stem en bewegingen vreemd en zelfs een tikkeltje vertraagd... Alsof je jezelf ziet en hoort op tientallen televisieschermen in een controlekamer duizenden kilometers verder. Een man met een worstdikke middelvinger schuift een knop omhoog. En plots begint er om je heen licht aan te zwellen, een helle, witte gloed. Een nieuwe dag. De zon die opkomt.

VROUW : Ze vinden ons nooit. We gaan eraan. *Live with it.*

MAN : Maar stel dat ze ons al hebben gevonden. En dat dit precies is wat ze willen: een

man en een vrouw vermist op Antarctica. Hoe redden ze zich?

VROUW : Áls ze zich al redden.

MAN : Live. Iedere dag maar enkele minuten schemering. Dat is dag en nacht beeldmateriaal. Begrijp je wat voor mogelijkheden dat biedt?

VROUW : *Yeah, right.*

MAN : Beeld je in: miljoenen kijkers die op ieder moment van de dag vanuit hun zetel live naar twee vermisten op Antarctica kunnen kijken. Hoe kan er live beeldmateriaal bestaan van mensen die vermist zijn? Nee, er zijn andere vragen die de kijker zich stelt: wie zal wie opeten? En beseft het duo dat zelf al, dat het uiteindelijk daarop zal uitlopen — een gevecht op leven en dood? Of zal een van de twee zich vrijwillig opofferen, niet langer bestand tegen de stress om in voortdurende angst en waakzaamheid te moeten leven?

VROUW : Het voordeel is natuurlijk dat we al een diepvries hebben: we zitten er middenin.

MAN : Nog een voordeel: dit continent is van niemand. Geen visum, geen reispas, geen paspoorten. Niets. Dus als de een de ander opeet, is dat dan wel echt gebeurd? Wie ben ik? Wie ben jij? Zijn we wel op Antarctica? Kunnen we bewijzen dat we hier nu echt zijn?

VROUW : Nee, de stilte voelt voor mij anders aan — alsof ik naar een toneelvoorstelling zit te kijken. Een stuk dat ik al eens heb gezien. Al tientallen keren zelfs. Iedere keer ik naar het theater ga, krijg ik hetzelfde stuk te zien: man plus vrouw, vermist, verloren, op drift. Twee onbeduidende stipjes op het oneindige canvas van het bestaan. Ze zeggen vanalles tegen elkaar, maar wat ze zeggen is eigenlijk van geen tel. Daar komen ze op het einde van het stuk ook zelf achter. Waarna er muziek invalt. En ze elkaar omhelzen.

MAN : Ging je doorgaans in je eentje naar die stukken?

VROUW : Nee, dat is het tragische: dat ik ieder stuk met een andere man zag en toch altijd het gevoel had dat ik met dezelfde man ging. Het soort man dat origineel wil zijn en me niet uitnodigt voor een film, maar voor een toneelstuk.

MAN : Mannen die na de voorstelling het stuk graag kritisch met je bespreken. Graag laten zien dat ze niet in slaap zijn gevallen. Het boeiend vonden.

VROUW : Ja, praten. Ze willen altijd praten. In de hoop dat ook ik op het einde van de avond tot de conclusie kom dat woorden alleen niet volstaan. Dat er meer

nodig is.

MAN : En? Kwam je vaak tot die conclusie?

VROUW : Aanvankelijk wel. Maar na een tijdje begon ik het maar zinloos en vervelend te vinden.

MAN : Je was al dat theater een beetje beu?

VROUW : Ja, geef mij maar een goede film. En een vibrator. Dat bespaart een vrouw een hele hoop geleuter.

MAN : Maar nu heb je dus opnieuw het gevoel dat je in een theatervoorstelling bent beland. Meer nog: je speelt mee. Jij en ik, wij zijn het stuk.

VROUW : Nee, dat is wat ik probeer te zeggen: ook nu heb ik het gevoel heb dat ik ernaar zit te kijken.

MAN : Je hebt het gevoel dat jij en ik in een theaterzaal zitten?

VROUW : Ja. En we kijken naar een stuk over een man en een vrouw die via een of ander dwaas televisiespelprogramma verdwaald zijn geraakt op Antarctica.

MAN : En ik ben de zoveelste, identieke man die, laten we zeggen, jou enkele uren geleden toevallig leerde kennen in pakweg een boekenwinkel, en die, om je te imponeren, je niet meevroeg naar een film, maar naar een theaterstuk?

VROUW : Toevallig? Zo toevallig leek het me anders niet. Je zag een vrouw met lange, slanke benen in panties die een boek aan het inkijken was. Bij de sectie Literatuur nota bene.

MAN : "Excuseer, mevrouw. Mag ik vragen welk boek u aan het lezen bent?"

VROUW : Nee wacht: je moet er nog iets bij vertellen. Je moet zeggen dat je een goede vriendin hebt die ongeveer van mijn leeftijd is en die jarig is — iemand met wie je nog op de middelbare school zat, verder niets speciaals. Je bent op zoek naar een cadeau voor haar en je dacht aan een boek.

MAN : Alleen: welk boek?

VROUW : O, niets bijzonders. Ik weet het zelf niet zo goed. De kaft trok mijn aandacht en ik was benieuwd. Mooie kaft, niet?

MAN : Een foto van een vrouw met slanke benen in panties die een boek aan het inkijken is. Ja, het heeft wel iets.

VROUW : Kan jij me misschien niet iets beters aanraden? Je weet vast onbeschrijflijk veel over literatuur en zelf heb ik namelijk écht zo'n vriendin voor wie ik nog een cadeau zoek. Het verjaardagsfeest is vanavond.

MAN : Een boek, goh, even denken.

VROUW : Om eerlijk te zijn: eigenlijk weet ik niet of een boek wel zo'n goed idee is. Ik heb haar al ieder jaar een boek cadeau gedaan.

MAN : En ze heeft er nog geen één van gelezen?

VROUW : Nee, dat is net het probleem: ze heeft ze allemaal gelezen. Terwijl ik heel goed weet dat ze lezen stiekem haat. Ze leest enkel om tegenover mij vol te kunnen houden dat ze een fervent boekenliefhebster is. Twee dagen en ze is door mijn cadeau heen. Waarna ik weer mag aanhoren hoe briljant het allemaal was.

MAN : Heb je al aan een kookboek gedacht?

VROUW : Koken haat ze zo mogelijk nog méér.

MAN : Wel, in dat geval is een kookboek perfect. Ze zal je bij ieder bezoek een gerecht uit het boek willen voorschotelen om zichzelf aan jou te bewijzen. Maar als je nu eens een boek uitkiest met alleen maar gerechten in die de kookcapaciteiten van ieder normaal mens te boven gaan. Gerechten die het moeten hebben van de meest zeldzame specerijen. Van de meest gesofisticeerde braad-, stoof- en bakprocedures op de meest ongewone vuren. In dat geval geeft ze het wel op.

VROUW : Nee, je kent haar niet. Ze zou zich uitsloven om ieder gerecht precies zo klaar te maken als het boek het voorschrijft. Het boek zou haar bijbel worden. Ze zou haar job opgeven. Kookcursussen gaan volgen. Iedere dag naar de markt gaan. Biowinkels afschuimen.

MAN : Een nieuwe keuken kopen.

VROUW : Een restaurant beginnen.

MAN : Het feest is vanavond: zou het geen mooi cadeau zijn als je gewoon niet gaat? Misschien is die 'vriendschap' met jou niet zo gezond voor haar?

VROUW : Niet zo gezond? Al jarenlang is het een ware lijdensweg voor haar. Het maakt haar kapot.

MAN : Met andere woorden: ze is stikjaloers op je. Is ze misschien te dik?

VROUW : Dat is een zwaar understatement. Bovendien is ze oliedom.

MAN : Maar weer net niet dom genoeg om dat zelf niet door te hebben.

VROUW : Al jaren probeert ze zich sterk te houden en zich voor iemand anders uit te geven. Je zou haar meteen herkennen aan haar glimlach — alsof ze haar mond probeert open te houden bij de tandarts, die haar een tand aan het trekken is.

MAN : Ze leeft in de diepste contradictie met zichzelf.

VROUW : Ieder jaar krijgt ze er een zenuwtic bij. Ze lijkt steeds meer op een rammelende automaat.

MAN : En dat is allemaal jouw schuld?

VROUW : Laten we zeggen dat ik niet geheel onschuldig ben. Daarstraks speelde ik met het idee haar de hele Proust te kopen, in het Frans. Ach, kon ik maar boete doen.

MAN : Wel, er is altijd het toneel natuurlijk. Toevallig heb ik twee kaartjes voor vanavond. Normaal ging ik met een vriend, maar die is het na al die jaren zo hartsgrondig beu om altijd maar te moeten doen alsof hij graag naar het toneel gaat dat hij zich vanochtend heeft laten aanrijden door een auto. Hij ligt op intensieve. Vijf gebroken ribben, gekneusde knie, rechterarm in het gips en een zware hersenschudding.

VROUW : Maar hij is wel genezen van zijn pathologische behaagzucht.

MAN : Ik ben bang van niet. Binnen de week belt hij me om me opgewekt te vragen of er nog goede voorstellingen lopen. Ik heb hem al honderd keer proberen te overtuigen om naar de film te gaan, maar hij wil alleen maar naar het toneel. Zelf heb ik een hekel aan toneel... maar als ik hem dat probeer uit te leggen, voelt hij zich beledigd, alsof ik dat alleen maar zeg om hem te sparen...

VROUW : En dus ga jij iedere keer mee om hem een plezier te doen. En zit je nu met een ticket op overschot.

MAN : Ach, je kan natuurlijk ook gewoon thuisblijven.

VROUW : Om wat te doen?

MAN : Geen idee. Wat doen vrouwen met panties zoal thuis?

VROUW : Ik zou een hele avond in de zetel kunnen zitten.

MAN : Kijken naar je eigen benen.

VROUW : Mezelf feliciteren omdat ik heb bewezen dat ik kan thuisblijven. Dat ik er niet per se op uit ben anderen te behagen, maar enkel mezelf. En er is ook de vibrator nog natuurlijk.

MAN : Misschien kan je overgaan tot een huiselijke activiteit.

VROUW : Ik zou kunnen koken.

MAN : Koken met panties...

VROUW : Even denken. Wat ligt er nog allemaal in de diepvries? Zeehond. Ja, ik zou

een stoofpotje van zeehondenrug kunnen maken.

MAN : Of walrus. Walrusfilet op een bedje van krill.

VROUW : Leven er hier eigenlijk walrussen? Of is dat de noordpool?

MAN : Of pinguïn!

(Stilte. Ze kijken elkaar aan.)

SAMEN : Nee, geen pinguïn...

VROUW : Kijk, het wordt tijd dat we de situatie onder ogen zien: we staan ten dode opgeschreven.

MAN : Maak je geen zorgen: ze hebben ons allang gevonden. Dit is allemaal geënceneerd.

VROUW : Trouwens, als we binnenkort door onze etensvoorraad heen zijn: ik wil dat je weet dat ik er geen probleem mee heb dat je me opeet. Ik offer mezelf met plezier op.

MAN : Dat is lief van je, dank je. Maar dat zal echt niet nodig zijn. Luister gewoon. Voel. De drone-camera's. De microfoons. Ze weten waar we zitten. Dag en nacht — dag en nacht zijn we in beeld.

(Schemerig licht — aanvang van de nacht. Vage pinguïngeluiden op de achtergrond. Sfeer op scène die van een ondervragingskamer. M en V op stoelen aan beide uiteinden van het podium, met hun gezicht naar het publiek. Mutsen en brillen af.)

STEM : Vertel eens: wat heeft jou ertoe gebracht om deel te willen nemen aan Expeditie Antarctica?

VROUW : Ik geloof dat ik het daar op het witte continent eindelijk zal voelen.

STEM : Wat voelen?

MAN : Vroeger geloofden vele mensen dat de aarde begrensd was. Dat er een plaats bestond waar je er af kon donderen.

STEM : De donkere Middeleeuwen.

VROUW : Dat ik daar eindelijk zal kunnen geloven dat dit de planeet aarde is. Dat ik er op sta. Dat ik leef.

STEM : Heb je daar dan ooit aan getwijfeld?

MAN : Dat er een rand was, met een helse waterval die alles en iedereen met zich meesleurt, het grote Onbekende in. Dat er een plaats was waar je voorgoed kon verdwijnen.

STEM : Gelukkig waren er in de Middeleeuwen ook verstandige mensen. Zelfs de Grieken wisten al beter.

VROUW : Natuurlijk heb ik er nooit aan getwijfeld. Toch niet met mijn verstand. Maar het is alsof mijn lichaam het maar niet kan geloven. Op een of andere manier voel ik het gewoon niet. Ik voel niets.

STEM : Dat komt wel. (*Reclamestem*) De ontbering! Het lijden! De titanische stormen! De helse winden!

MAN : Natuurlijk is de aarde niet begrensd en kan je er niet afvallen. Maar op een of andere manier wil ik dat ook aan mezelf bewijzen. Ik wil laten zien dat ik zelfs daar, aan die zogenaamde grens van de planeet, niet verdwijn.

STEM : Nikolaus Copernicus. Tycho Brache. Johannes Kepler. Galileo Galilei. Isaac Newton. Zij hebben ons geleerd dat de aarde een om zijn as draaiende bol is die onafgebroken in een elliptische baan rond de zonnester valt. Zij hebben onze planeet de oneindige kosmos ingeschoten. Zij hebben de grenzen opgeblazen. De duisternis verdreven. Ja, zij hebben ons Verlichting gebracht.

VROUW : (*Imiteert de reclamestem*) "De ontbering! Het lijden! De titanische stormen! De helse winden!" (*Opnieuw gewone stem*) Het kan inderdaad niet anders of daar zal ik het eindelijk voelen. Íets voelen.

STEM : Nikolaus Copernicus.

MAN : Tycho Brache.

STEM : Johannes Kepler.

VROUW : Galileo Galilei.

STEM : Isaac Newton.

SAMEN : Zij hebben de duisternis verdreven. Zij hebben ons Verlichting gebracht.

II.

(*Hel wit licht. Skibrillen en mutsen weer op.*)

VROUW : Tot zover de nacht.

MAN : Hoe vreemd. Dat het hier bijna altijd licht is. De hele dag dag. En dat het alleen heel eventjes schemert.

VROUW : Of andersom. Als we hier over enkele maanden nog zitten, zullen we elkaar een halfjaar amper zien staan. Om eerlijk te zijn, ik heb nooit goed begrepen hoe dat precies zit.

MAN : Aardrijkskunde.

VROUW : Zeg je dat omdat ik een vrouw ben?

MAN : Waarom vraag je dat? Omdat ik een man ben?

VROUW : Dat van dat licht en donker begrijp ik best.

MAN : De hoek met de zon.

VROUW : Maar wat ik nooit heb begrepen... De wereldbol. Zie je het voor je? Zo eentje als iedere jongen er wel een in zijn kamer heeft staan, liefst nog met een lichtje in. Hoe komt het, heb ik me altijd afgevraagd, dat de mensen op het zuidelijke halfrond, en dan vooral de mensen op Antarctica, er niet afvallen? Wie op Antarctica staat, staat ondersteboven, met het hoofd naar onder. Dus waarom vallen ze dan niet, de Antarcticen? Ik heb dat op school ooit aan een leraar aardrijkskunde gevraagd, maar die begon over de zwaartekracht. Terwijl het toch duidelijk een feit blijft dat wie bovenaan de bol staat er bovenop staat en wie onderaan staat in het niets hangt. Trouwens, wat is zwaartekracht? Vooral niet aan Newton vragen: die heeft het concept uitgevonden omdat hij er niets van begreep. Hij beschreef wat hij niet kon vatten en gaf er gewoon een naam aan: gravitatiekracht. Mooi.

MAN : Het enige antwoord dat steek houdt in mijn ogen is dat er geen boven en onder bestaat. De voorstelling dat er een bovenkant en een onderkant van de aardbol bestaat, houdt altijd al een gezichtspunt in vanuit een bepaalde plaats in het heelal. Maar vanuit een andere plek kan je de dingen net zo goed omgekeerd zien. Ieder punt in de kosmos geeft je een ander boven en onder van de planeet.

VROUW : Ja, maar dat is toch onbevattelijk. Dat er geen vast punt zou bestaan dat voor altijd bepaalt wat boven en onder is.

MAN : De waarheid ligt steeds besloten in duisternis, terwijl wij, mensen, niet anders kunnen dan naar die duisternis te peilen met het zaklampje van ons verstand. En ziedaar het probleem: verstandslampje aan, weg duisternis. Lampje uit,

welkom duisternis — maar ook weg begrip.

(*Stilte.*)

VROUW : Begrijp je nu wat ik bedoel?

MAN : Je bedoelt?

VROUW : Ze praten alleen maar. Ze zeggen eender wat.

MAN : Ze doen aan toneel. Maar is dat niet wat je wou? Je wou boete doen.

VROUW : Ik wil iets voelen. Jij hebt ten minste die panties nog.

MAN : Het is inderdaad erg lang geleden dat ik nog naast een vrouw met panties zat.

VROUW : Maar is het dat waard, vind je?

MAN : Afwachten. Het stuk is nog niet afgelopen.

VROUW : Maar je vindt het wel spannend, hé — hoe ik met mijn panties net niet langs
jouw heen strijk. Enkel de suggestie laat bestaan.

MAN : Suggestie, de kracht van een goed stuk — heb ik van mijn vriend.

VROUW : Je hebt me wel gered van dat akelige verjaardagsfeestje.

MAN : Graag gedaan. Al had je natuurlijk ook lekker gezellig thuis kunnen zitten.

VROUW : Nee, dat is niet waar. Als jij me niet had meegesleurd, zou ik tóch naar dat
feestje zijn gegaan.

MAN : Nadat je me had afgescheept, zou je stiekem terug naar die boekenwinkel zijn
gegaan?

VROUW : Ja, en ik zou haar Proust hebben gekocht, het hele oeuvre, in het Frans. Of
iets anders dat ze gewoon gelezen móet hebben.

MAN : Joyces *Finnegan's Wake*.

VROUW : Beckett, de Molloy-trilogie.

MAN : Waarom niet iets filosofisch? Kant: *Der Kritik der reinen Vernunft*.

VROUW : Heidegger: *Sein und Zeit*.

MAN : Michel Foucault.

VROUW : Jacques Derrida.

MAN : Julia Kristeva.

VROUW : Horkheimer

MAN : en Adorno.

VROUW : Ik zou nu mijn vijfde glas champagne achterover slaan en in een zetel

afwezig zitten staren naar de zwangere buik van vriendin A. Naar de toekomstige papa ernaast: hoe hij met zijn ene hand haar rug streelt en met zijn andere zit te spelen met de sleutels van zijn nieuwe bedrijfswagen. Naar de cakes en taarten. Naar vriendin B die vriendin C haar reisfoto's toont. Naar de lippen van de man naast mij die me iets duidelijk probeert te maken over een of ander toneelstuk. En vooral naar mijn jarige dikke vriendin, die in ieder kringetje gasten, als een hardnekkige hoest, de naam Proust laat vallen.

MAN : Uiterlijk geëxalteerd. Maar innerlijk doodsbenauwd.

VROUW : (*Al hoestend*) Proust!

MAN : In het Frans!

VROUW : En intussen zou ik mezelf de vraag stellen wat er mis is met mij. Waarom ik niets voel.

MAN : Waar is het fout gegaan?

VROUW : Verdien ik het wel te leven?

MAN : Ben je niet allang dood?

VROUW : (*Al hoestend*) Proust!

MAN : Gezondheid.

VROUW : Gezondheid? Nee, daarover maak ik me geen zorgen. Iedere dag doe ik er alles aan die om zeep te helpen.

MAN : Je drinkt.

VROUW : Emmers.

MAN : Je rookt.

VROUW : Als een schoorsteen.

MAN : Misschien hoop je dat je iets zal voelen als je weet dat je doodgaat.

VROUW : Maar ik ga dood!

MAN : Ooit.

VROUW : We hebben afgesproken dat jij me zou opeten.

MAN : En nog altijd voel je niets?

VROUW : Nee, ik zit nog altijd achterin een donkere theaterzaal —

MAN : met panties —

VROUW : en ik voel niets. Zelfs nu ik de actrice vooraan hoor zeggen dat ze als klein meisje 's nachts vaak opstond om de slaapkamer van haar vader in te sluipen, voel ik niets.